

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Moisa Andrei Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 30.10.2017 – până la 23.07.2018

instanța de apel:

de la 04.09.2018 – până la 04.12.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 05.02.2019 – până la 24.04.2019

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 23 iulie 2018, Moisa Andrei Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 192¹ alin. (1) Cod penal, la 1 și 6 luni închisoare;
- art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare;
- art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, fără amendă.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, i-a fost stabilită pedepasă definitivă lui Moisa Andrei – 4 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Moisa Andrei în beneficiul lui Bahnari Maria suma de 1.000 lei, cu titlu de prejudiciu material.

A fost respinsă solicitarea procurorului de a încasa de la Moisa Andrei cheltuielile judiciare în sumă de 3.972 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Moisa Andrei la data de 29 iunie 2017, în jurul orei 23:30, având intenția de a se deplasa cu mijlocul de transport, prin forțarea ușii, ilegal a pătruns în salonul automobilului de model VAZ-2106 cu n/î XXXXX, ce aparține lui Baran Dmitri, care era parcat în apropierea gospodăriei lui Carabeț

Evgheni, amplasat în satul Xxxxx, r-nul xxxxx, cu care s-a deplasat pe străzile localității menționate și tamponat un alt mijloc de transport, astfel deteriorând automobilul VAZ-2106 cu n/î XXXXX, în satul Hănăseni, r-nul Cantemir.

Tot el, Moisa Andrei în perioada din 20 iulie 2017 până la 27 iulie 2017 în timp de noapte, aflându-se în satul Hănăseni, r-nul Cantemir, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria lui Cebanov Valeriu, amplasată în satul Xxxxx, r-nul Xxxxx de unde pe ascuns a sustras o motocicletă de model „Dongfeng PL50L” cu n/î XXXXX, prin ce i-a cauzat ultimului prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 5.000 lei.

Tot el, Moisa Andrei la data de 13 august 2017, în jurul orei 05:00, având intenția sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria lui Bahnari Maria, amplasată în satul Xxxxx, r-nul Xxxxx, aplicând față de aceasta violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, în mod deschis a sustras suma de 1.000 lei, care se păstra în lada de la dulap, prin ce i-a cauzat prejudiciu material în proporții considerabile.

Pe baza stării de fapt expusă mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Moisa Andrei, au fost calificate *de drept* în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal – răpirea mijlocului de transport, fără scop de însușire; art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, precum și în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal - jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în locuință, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Procuror, la data de 03 august 2018, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea refuzului încasării cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care a încasa de la Moisa Andrei în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 3.972 lei, pentru efectuarea expertizelor dactiloscopice, onorariul avocatului desemnat de stat și pentru printarea și xerocopiarea materialelor dosarului.

În motivarea apelului a invocat că:

- sentința o consideră parțial neîntemeiată și anume, în partea respingerii de către instanța de judecată a solicitării acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 3.972 lei, deoarece neachitarea la timp de către IP Cantemir a cheltuielilor judiciare menționate, nu înseamnă că IP Cantemir este eliberat sau nu este obligat să le achite în favoarea instituției de expertiză judiciară. Plata întârziată a cheltuielilor judiciare este legată de motive, care nu depind de IP Cantemir și anume de ordinea și mecanismul ce reglementează achitățile reciproce între instituțiile de expertiză judiciară și organele de poliție, de regulă achitățile fiind efectuate de către organele de poliție către instituțiile de expertiză judiciară odată în trimestru sau odată în simestru printr-o plată unică pe câteva cauze penale;

- inculpatul Moisa Andrei, cât în cadrul urmăririi penale, atât și în cadrul

examinării cauzei în instanța de judecată nu a achitat cheltuielile judiciare în sumă de 3.972 lei;

- prevederile art. 229 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, prevăd posibilitatea eliberării inculpatului de la plata cheltuielilor judiciare în cazul în care plata acesteia poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor;

- în cadrul urmăririi penale și examinării cauzei penale nu a fost constatat faptul că, inculpatul Moisa Andrei este în imposibilitate de a le achita sau plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui, pe motiv că nu are persoane la întreținere;

- reieșind din prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, plata cheltuielilor judiciare poate fi încasată din contul bugetului de stat, doar în cazurile când persoana care urmează a le achita corespunde celor stipulate la această normă, însă, reieșind din faptul că inculpatul Moisa Andrei nu cade sub incidența prevederilor legale menționate și a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor imputate, acesta este obligat să restituie statului sumele bănești suportate în urma efectuării expertizelor judiciare.

3.2 Inculpat, la data de 08 august 2018, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, pentru celelalte episoade să-i fie aplicată pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat că:

- sentința nu este întemeiată, iar pedeapsa aplicată este una prea aspră;
- instanța de judecată nu a luat în considerație toate probele din dosar și declarațiile sale, recunoscându-l neîntemeiat vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, deoarece la cauza penală lipsesc probe ce ar demonstra cu certitudine vinovăția lui;

- pedeapsa aplicată este una prea aspră, deoarece instanța de judecată nu a ținut cont că la data comiterii infracțiunii era minor;

- instanța de judecată era în posibilitate să-i aplice o pedeapsă mai blândă, care să nu fie legată de privațiune de libertate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 decembrie 2018, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță a cercetat cauza penală sub toate aspectele, a apreciat complet și obiectiv probele administrate, conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, întemeiat a concluzionat că acțiunile inculpatului Moisa Andrei corect au fost încadrate juridic în baza prevederilor art. 192¹ alin. (1), art. 186 alin. (2) lit. c), d), art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal și vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate este pe deplin dovedită.

Verificând aspectele de drept operate de prima instanță la compartimentul respingerii încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor

judiciare în sumă de 3.972 lei, instanța de apel a conchis că, apelul procurorului este nefondat, iar prima instanță întemeiat a aplicat la momentul adoptării sentinței, prevederile art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală și a respins cerințele procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare.

În acest context, instanța de apel a menționat că, în prezenta speță ordonatorul expertizelor judiciare a fost organul de urmărire penală, prin ordonanțele privind dispunerea efectuării expertizei dactiloscopice din 30 iunie 2017 și 26 septembrie 2017, OUP al IP Cantemir a dispus efectuarea expertizelor nominalizate, pe faptul comiterii infracțiunilor prevăzute de art. 192¹ alin. (1) și art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal și necesității stabilirii valabilității urmelor digitale, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În acest sens, instanța de apel a indicat că, prevederile art. 227 Cod de procedură penală, reglementează care anume cheltuieli sunt incluse în categoria cheltuielilor judiciare, în această listă nefiind incluse cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a reținut că expertizele dactiloscopice au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea constatării circumstanțelor de o importanță primordială pentru justa soluționare a cauzei și stabilirea adevărului, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării. Respectiv, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, prin numirea expertizelor dactiloscopice, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului.

La fel, la cele invocate de procuror în susținerea cerinței de încasare a cheltuielilor judiciare, instanța de apel a reținut că, participarea avocatului în procesul penal a fost expres prevăzută de art. 69 alin. (1) pct. 4), 10) Cod de procedură penală, în același timp acuzatorul nu a demonstrat prin probe cheltuielile suportate pentru xeroxarea documentelor din cauza penală, respectiv apelul declarat în acest sens, este nefondat.

Cu referire la apelul declarat de către inculpat în partea ce se referă la nerecunoașterea vinovăției în comiterea infracțiunii de jaf, prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, instanța de apel a apreciat critic afirmațiile inculpatului, deoarece reieșind din declarațiile date de către partea vătămată Bahnari Maria, în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată (f.d. 146-147 v. 1; f.d. 57 v. 2), precum și din procesul verbal de cercetare la fața locului din 13.08.2017, cu fototabel (f.d. 134-143 v. 1); procesul-verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei după fotografie din 13.08.2017 (f.d. 149-150 v. 1); raportul de expertiză nr. 34/12/3-R-321 din 06.10.2017 (f.d. 181-184 v. 1), toate aceste probe demonstrează vinovăția lui Moisa Andrei în comiterea infracțiunii imputate, iar afirmațiile ultimului privind nevinovăția lui pe acest episod sunt apreciate ca declarative, fără suport probator, din care motiv este nefondată solicitarea de achitare pe acest capăt de învinuire.

Analizând circumstanțele ce caracterizează personalitatea inculpatului, prezența circumstanțelor care atenuează și lipsa celor care agravează răspunderea acestuia,

caracteristica negativă de la locul de trai, faptul că la momentul comiterii infracțiunilor era minor și anterior a comis infracțiuni similare, fiind condamnat prin sentința Judecătorei Cantemir din 30 noiembrie 2017, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a ajuns la concluzia de a stabili față de inculpatul Moisa Andrei pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3), art. 84 alin. (1) Cod penal.

În opinia instanței de apel, pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de închisoare, este una echitabilă, legală și direct proporțională cu gravitatea faptelor comise, atitudinea față de infracțiunile săvârșite și de consecințele acestora, cât și în măsură să asigure corectarea și reeducarea lui, restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului și a altor persoane.

6. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recurs ordinar de către procuror, la data de 24 ianuarie 2019, care solicită casarea acestora în partea soluției privind cheltuielile judiciare, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- în decizia instanței de apel și sentință lipsește dispoziția privind trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului;

- dispoziția alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, prin care se prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile obligatorii se face din contul bugetului de stat, a fost abrogată, iar la moment se solicită restituirea acestor cheltuieli ce au fost suportate din cauza comiterii infracțiunii de către inculpat;

- există exemple în practica Curții de Apel Cahul, când au fost recuperate cheltuielile judiciare legate de efectuarea expertizelor, iar o practică contrară va crea incertitudine în societate și nu va fi înțeleasă rațiunea justiției;

- la soluționarea chestiunii cine suportă cheltuielile judiciare, aceasta urmează a fi soluționată reieșind din prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, care pe prim plan pune sarcina pe condamnat, responsabil de aceste cheltuieli în legătură cu comiterea infracțiunii și doar dacă, acesta nu este în stare să le achite din diferite motive, invaliditate, incapacitate juridică, cheltuielile sunt trecute în contul statului;

- instanța de apel, odată ce a dispus respingerea cererii procurorului de a încasa de la inculpat suma de 3.972 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, nu a dispus trecerea acestora în contul statului, astfel rezultă că este o dispoziție referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare, în conformitate cu cerințele art. 397 pct. 5) și art. 416 Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă temeuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei sau când argumentele formulate de recurent nu au un fundament juridic.

Potrivit textului recursului declarat de către procuror, acesta invocă de drept temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Din textul recursului, Colegiul atestă că, autorul în esență critică hotărârile instanțelor de fond adoptate în partea cheltuielilor judiciare, prin care a fost respinsă solicitarea acuzatorului de a încasa aceste cheltuieli pentru efectuarea rapoartelor de de expertize dactiloscopice din contul inculpatului.

Așadar, aceste alegații se constată că, au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra căroră această instanță s-a expus întemeiat și nu există raționamente ca instanța de recurs să se îndepărteze de la concluziile efectuate de instanța ierarhic inferioară.

Criticile procurorului în partea ce se referă la dezacordul cu respingerea încasării cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor dactiloscopice, la caz, din contul inculpatului, Colegiul penal consideră că, acestea sunt neîntemeiate, deoarece instanțele de fond corect au ajuns la concluzia că cheltuielile date urmează a fi puse în sarcina statului.

La acest capitol, Colegiul menționează că, prima instanță la adoptarea sentinței a ajuns la concluzia că, rapoartele de expertize judiciare efectuate la caz, au fost utilizate în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2) și 7) Cod de procedură penală în calitate de probe și care au fost puse la baza acuzării inculpatului, respectiv aceste cheltuieli judiciare urmează a fi suportate de ordonatorul expertizelor din mijloacele alocate pentru efectuarea acestora din bugetul alocat. La rândul său, instanța de apel a specificat, reieșind din prevederile art. 227 și 229 Cod de procedură penală, că legea nu prevede expres că condamnatul urmează să suporte cheltuielile judiciare, legate de efectuarea expertizei.

Astfel, Colegiul penal consideră întemeiate concluziile instanțelor de fond, în partea ce se referă la respingerea cerințelor procurorului de a încasa cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizelor în cauza dată, din contul inculpatului, deoarece acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea

acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției făptuitorului în comiterea infracțiunii imputate, cheltuieli ce au fost trecute în contul statului.

Instanța de recurs notează că, normele procedural penale, în vigoare la momentul efectuării expertizelor, nu prevedeau expres achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor obligatorii, cheltuieli ce se făceau din contul statului.

Argumentele procurorului în susținerea solicitării de a încasa cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare din contul inculpatului, nu pot fi reținute, deoarece modificările în dispoziția alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală sunt în vigoare din data de 09.02.2018, iar legea procedural penală nu are efect retroactiv, ținând cont de prevederile art. 3 Cod de procedură penală, care stipulează că, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Așadar, se relevă că efectuarea expertizelor la caz, sunt acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării, fiind achitate din bugetul statutului în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării expertizelor, cheltuieli, care odată cu modificarea legii procesuale nu pot fi încasate de la inculpat.

În acest context, Colegiul notează că, este greșită și nefondată alegația recurentului precum că, prin modificările efectuate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 40-47/108 din 09.02.2018), legislatorul și-a exprimat intenția de a pune în sarcina inculpatului recuperarea cheltuielilor judiciare, deoarece prin abrogarea alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală și lăsarea în vigoare a celorlalte dispoziții din art. 227 - 229 Cod de procedură penală, precum și a celor din art. 75 din Legea nr. 68/2016, se subliniază *in concreto* că, compensarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor se face din contul celor care ordonează această acțiune procesuală, interpretarea extensivă în defavoarea legii procesual-penale este interzisă.

Totodată, Colegiul penal apreciază nefondate criticele procurorului în ce privește neindicarea omisă de instanțele de fond în dispozitivul hotărârilor adoptate referitor la repartizarea cheltuielilor judiciare, deoarece acest fapt nu este suficient pentru a casa și răsturna o hotărâre judecătorească, ținând cont de faptul că în partea motivată a sentinței, instanța de judecată și-a argumentat considerentele față de invocarea procurorului de a încasa cheltuielile judiciare din contul inculpatului. Mai mult ca atât, dat fiind faptul că prima instanță a respins solicitarea părții acuzării de a încasa cheltuielile judiciare de la inculpat, însă prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală sunt obligatorii în cazul în care instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite pretențiile de încasare a cheltuielilor judiciare, ceea ce nu a avut loc în prezenta speță, respectiv în cazul dat omisiunea semnalată de recurent nu este una semnificativă, pentru a constitui temei de casare a hotărârilor contestate.

Cu privire la cele consemnate de recurent despre existența unor soluții contradictorii în practica judiciară cu privire la modul de soluționare și recuperare a

cheltuielilor judiciare de către Curtea de Apel Cahul, Colegiul penal ține să specifice că dreptul la o jurisprudență constantă nu este o chestiune ce se regăsește printre temeiurile de declarare a recursului ordinar, mai mult ca atât, în cauza *Legrand c. Franței* din 26 mai 2011, nr. 23228/08, Curtea de la Strasbourg a statuat că apariția unui reviriment de jurisprudență și aplicarea de noi soluții într-o procedură pendinte nu încalcă art. 6 din Convenție - dreptul la un proces echitabil. În același sens, s-a consemnat că exigențele asigurării securității raporturilor juridice și protecția încrederii din partea justițiabililor nu consacră dreptul la o jurisprudență constantă și că evoluția jurisprudenței nu este prin ea însăși contrară unei bune administrări a justiției, întrucât absența unei abordări dinamice și evolutive ar împiedica orice schimbare sau îmbunătățire.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că nu este incident în speță cazul de casare invocat de către recurent, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării deciziei contestate, în partea dispoziției referitoare la cheltuielile judiciare.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că argumentele invocate de recurent sânt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui **Moisa Andrei Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 23 mai 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma